Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Mishnayot ...

ʿim perush ha-gaʾon ʿOvadyah mi-Berṭenorah; ṿe-ʿim Tosefet Yom Ṭov

Seder Ṭohorot

ʿOvadyah mi-Berṭenorah ʿOvadyah mi-Berṭenorah

Ḳraḳa, Elul 404 [1644]

פרק ה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8852

שאמר היה יושב שוכב ע"כ · ולהרע"ב בסבורו ישב מטמא על קורת בית הבד כל הכלים שבמקל טמאים אפי' הם רבוי' מתחת הקורה אבל אם ישב על משכב על גבם הרי הכלים מתחת לגב המשכב טהורים מפני שהוא רפוי ובמשא המשכב המשכב על רגליו לא על הכלים שתחתיו ומשם ירדם אדם למשכבים הכין וכיוצ' בם בין הכלים מתחת המשכב ובין המשכבים שהם על פי הזוב קשור ע"כ ופירוש הרע"ב דביושב על הקנה ע"י ונ"ל להרע"ב להכי"ם ראיה מפירושו שבמשכבו ובמשכב עוד דלאשר דעמ"ש בקנה ומ"ש שהמשכב על כובה מפני שאין דרך להרקי ומפני שא"ב לכבם בשירוק דכשיהמשו קמה ו קנה מני להו אבל טמאים על קיימי' מסלקי' הוקם בכל כמה כדי שיהיו מונחי' מוגדים וקיימי' ע"כ אבל הרע"ב כתב על פי שיבוש דמשכב מעון בשכבים אי ד' ולהבין שאינן מקפיד אלא לישב עליו אלא ישלו שבכם מעליו ויתרפם והרי הוא או כמשא ונרקב (שאומרים כן תמור וכמשא מלאכתו כדפירש הר"ב במשנה ב' מ' דלקמן) ושאמ' שהבגדים בתוכו רפויים ליתיבם שמטמא הימא כלובי' שם כדבר שהוא מקפיד עליו ור"ב מטמא קבר אין הולכין אלא אחר הבגדים הבו ועל כן מהמי שכבה על כובם ולא עשכה על כבלי כאים (כדתנן לפרושיו בפ"ק דשבת) מפני שדרך כובם למעון בשכבים אין דרך כבלי כאים אלא לסרק בכלים ואין קם ידא כהוא עליהם עליהם כדרך ה' אשר באו ירדו לירדיו הב"ד ומוספתא זו שכיוה הר"ם כוה שלהון כזמן שמעון אבנים כלים שתחתיו טהורין ור"ב מטמא בזמן שאור בכלים (וני' הר"ב דר"ב בזמן שמסולק בכלי') כלים שתחתיו טמאין · והאיכי להר"ם אפי' ול"ל שעכבם אין מעשה המשכב על הכלים ולכך טהורים הרי שמון אבנים בתוכו ושבעת המשכב על המשכבים ולא על הכלים וכזמן שאור בכלים אירם שמשכבים שבתוכו אין נוגע בהן המשכב אלא המשכב היור על הכלים שתחתיו הרי משעת המשכב על הכלים לפי שמשכבו כן הפי ליונתו וכדי שלא יפול לגם על לגם שהיין בין לגם ללגם אבנים ומ: ים וכין לגם ללגם שהלל לפי הפה שמימים כלים ויושב הזב על המשכב הוגן כלים טהור' הרי משעת המשכב על המשכבים ור"ב מטמא שהם דאלו יבסלו אבנים כשלא משעת המשכב על הכלים ע"כ וכראה בעיני שכך הן דברי הרע"ב שבסבורו ולא כאשר הם בפירושו דהתם היושב על הקנה ולא עליו הוא וכמו שהבינם הכ"מ אלא אפילו יושב על המשכב הוא :

פרק ה

הנוגע בזב או שהזב נוגע בו המסיט את הזב או שהזב מסיטו מטמא אוכלים ומשקים ▭ וכל ישטף במגע אבל לא במשא כלל אמר

רבי נחמיה מטמא :

ור' נחמיה מטמא סבר לא ת"ק פי': בקנה שאמר של משכב אלא יכביד על הכלים ואין הלכה כרבי נחמיה :

הנוגע בזב : וכלי שטף נטמא דכי היכי דאדם הנוגע בזב מטמא בגדים בשעת מגעו כך מטמא כל כלים שהוא נוגע בהן בשעת מגעו בזב חוץ מכלי חרס וכלי חרס דקביל טומאה באויר כלים הכין לפמ"ש אחר כלי' כבגדי' ק"ל ומשא יכול יטמא אדם וכלי חרס ת"ל בגד בגד הוא מטמא ואינו מטמא אדם וכלי חרס ודוקא בשעת מגעו בזב אבל פירש לא דכתי' והיא אחר יגע במשכבו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא בשעת מגעו מטמא בגדים פירש אינו מטמא בגדים : אבל לא במשא הוא בשעת מגעו בזב כשא בגדים ולא בגד בהן טהורים :   כל

פרק ה א כל המטמא בגדים בשעת מגעו כל אדם המטמא בגדים קאמר דהא מסיטת כלים אין מטמאין כלים ואם נגעו מטמאין אוכלין לפיום מהלה כדמוכח מתני' דלקמן דדוקא באין כובתי' אילי היא אם כובתים מטמאים מאים וכך קתני בהדיא בתוספתא כלים שהוגעים בזב כו' מטמאין מאים כו' והם עם' הר"ם דקתני' כל אדם קאמר : וכלי חרס במגע כתב הר"ב דקביל טומאה באויר כהכים מכין לרבות אחר כלי' כבגדי' ק"ל ומשא דם"ם לעיל ורחץ במים בערב ומי"לא מטמא דמשא עד הערב אלא קרא יתירה לומר דעוד הכא ב"כ ולכלי היינו כו וכלי שטף כתב הרי"ק הן כלי אלא הן ב באמר וכל כלי אין ישטף במים וכמו כן כלי בשעת הכ' הם בכלי בשעת בהלא וכרק ושטף במים ע"ב ואם יטמא בכלי מגע וכלי עור אבל לאון רה"ל בפ"ק דחולין דף ב' ועי"ל בל אחר כלים שאינן כלי חרס מקרי כלי השטף הם שיש להם טהרה במקוה ע"כ וכ"כ גם כן הרע"ב בחקוקת פירושו לגם שהבר ונ"ש הר"כ יכול אדם וכלי חרס ק"ל בבגד בו' דמעטינן אדם שאינו דומה לבגד

אמר רבי יהושע כל המטמא בגדים בשעת מגעו מטמא אוכלין ומשקין להיות תחילה והידים להיות שניות ואינו מטמא לא אדם ולא כלי חרס לאחר פרישתו מטמאיו מטמא משקין להיות תחלה והאוכלין והידים להיות שניות ואינו מטמא בגדים:

ב ועוד כלל אחר אמר כל הנושא על גב הזב טמא וכל שהזב נושא עלו טהור חוץ מן הראוי למשכב ו··ב °והאדם כיצד אצבעו

כל המטמא בגדים בשעת מגעו כגון הנוגע בזב וזבה ויולדת ובמצ׳ ובנוגעים במשכבן ובמושבן: מטמא אוכלי׳ להיות תחלה שהרי הוא כאב הטומאה בשעת מגעו כיון דאמרה תורה הוא מטמא בגדים: והא הידים להיות שניות שכל גופו של אדם אינו מטמא כדקתני סיפא ואינו מטמא אדם וכלי חרס: ולאחר פרישתו מהמטמאין מטמא את המשקין להיות תחלה ואפי׳ אינו אלא ראשון לטומאה הוא המשקין תחלה דאמרי׳ הכי לטומאה מטמא משקין להיות תחלה לפי שמעלה עשו לקבל טומאה ואינן צריכין הכשר כמו האוכלים גזרו בהן שיהיו לעולם תחלה גזרה משום משקין הבאין מחמת הזב שהם תחלה מן התורה: והאוכלים והידים להיות שניות דכיון דאדם מטמאיו אינו אלא ראשון כנ״ל: ב כל הנושא על גבי הזב עליונו של זב ואפילו לא נגע בו הזב ואפילו יש דברים הרבה מונחים ביניהם לבין הזב הכל טמא דכתיב והנוגע בכל אשר יהיה תחתיו ואמרי׳ תחתיו דיהא תחתיו דזב היינו משכב אלא בכל אשר יהיה הזב תחתיו דהיינו עליונו של זב וכולה בכל דבר אפי׳ בעדי דאין רגילין לישב עליו ולא מוכחינן תחתיו דאין נושא לא בעדי דחזי ליה: חוץ מן הראוי למשכב ולמושב וה״ה למרכב דכל שאינו ראוי טהור כגון אם כמה אלה שהיה עשויים להיכנס ויושב עליהם יכול יהא הזב נושא ת״ל והיושב על הכלי אשר ישב עליו הזב את המיוחד לישיבה יצא זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: כיצד

דבשלמא כלי שטף דומין לבגד בגד עם הגס הבגד כלי ח״ש עם כ״ה הלרס וכן מטמאין כלי חרס שאינו דומה לבגד שאין לו טהרה במקוה: כ״ל: **בשעת מגעו** עיין מה שכתבתי בסוף מתני׳ ג׳ בשם הר״ש. **מטמא אוכלין ומשקין להיות תח׳.** ה לגופר״ב מפני שהוא כאב הטומאה׳ כלומ׳ לענין אוכלים ומשקין׳ ועפ״י שאינו אב הטומאה לענין אדם וכלי חרס: **ואת הידים להיות** שניות כמ״ש דריש פ״ג דידים: **ב כל הנושא ע״ג** הזב פי׳ הר״ב ואפי׳ לא נגע בו הזב לאו למימרא וכ״ש ה״ש אם נגע דא״כ היכי קתני סיפא כל שהזב נישא עליו טהור אלא ה״ק דאכין נושא היא המטמאה ·· ה בלבד ומפני׳ שלא נגע ועיין עוד לקמן ומ״ש הר״ב דכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו אלו תחתיו וכו׳ פירשתיו בריש פ״ד דכלים במ״ד: **טמא** ולקמן תמרה כיצד והאין כל שהיושבין ע״ג הזב הויין: **וכל שהזב נושא עליו טהור** לגמרי ואין בהן אפ׳ טומאת ערב דהכי קתני ··· כ״ק׳ והיתה תחתיו ערב הוא בעקום אלא תחת ע״ג משכב כו׳ ת״ל וכל המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא משכב הוא טומאה תחתיו ואינו טומאה תחתיו ערב וכן משקי׳ הזב׳ פ״ק דעירובין דף כ״ו ועיין׳ לפו׳ מדרבנן במ״ב כל אשר ישכב עליו הזב יטמא יכול יטמא דבר שאינו ראוי לשכיבה לא את היא אינה מטמא כו׳ יכול הוא וכן לא יטמאו טומאה חמורה אבל יטמאו טומאה קלה ת״ל משכב אלמא איירי דלא חזי למשכב ומושב טהור לגמרי ע״כ וצריך לומר דאיירי שלא הוכשר לאוכלין מ״ש הכא הא לאו הכי דלעיל מכה ה״ו דמיטמאין ור״ש פי׳ דמתני׳ אדרבה דוקא בהיסט ומ״מ הזב נישא עליו טהור דמשום כלומר שהוסט אין כגרור ה״ש וכדקתני חוץ מאדם גם דעת התוספות פ״ב דעירובין דף כ״ו דבהיסט כלו׳ שבוסט ב״לו וקשיא לי דהיכי מטהרין הכא לגמרי ועיין עוד בסוף מסכת ה׳: **חוץ מן הראוי למשכב ומושב** כתב הר״ב וה״ה למרכב דאין לעדין מכללם אפילו במקום שבאמר בהן חוץ ומשכב דייקינן לה בריש כל מערכין הר״ש. ומ״מרכב במשכב ג׳ פ״ב דכלים ועיין הר״ב דכל שאינו רא׳ יהו ת״ל והיושב כו׳ פרשתיו במשנה ב׳ פ״ק דכלים: **והאדם** כך מבואר מקום בכת׳ וכן הוא בר״ש דפ״ב דעירובין דעייני׳ לה מהכלים דכל הם אדם דכתיב והנושא אותם אף (הזב) בנוגע אותם על בגן: **כיצד** פירשה במי קמי:

(מסורת) סח א באצבעו

אצבעו של זב כו'. דלא בעינן שיכסה רובו של זב לא במשכב. וכמ"ש הר"ב והרמב"ם. לקמן משנה ז' ובחבורו [illegible] לו [illegible] מן הדברים ע"כ. ולפי זה צ"ל דמשכב ומושב [illegible] לא שייכי [illegible]:

נדבך. שורות [illegible] כמו נדבכין די אבן גלל בעזרא: הטהור מלמעלה על הנדבך [illegible] אצבעו של זב [illegible] ופוסל [illegible]:

[illegible] של זב מלמעלן. בלבד דהא בסיפא קתני לקמן משנה ה' דבעי' לעול' רובו וכדהוכיחו הר"ב והרמב"ם שמשכב כתי' משנה ד'. אלא מתני' דהכא [illegible] כדאיתא: **מטמא** שנים כו'. הר"ב [illegible] בזה כמה שכתו' לקמן משנה ג': **והמשכב** והמושב כו' מלמעלן. הר"ב [illegible]

אצבעו שלזב תחת הנדבך והטהור מלמעלן
מטמא שנים ופוסל אחד פרש מטמא אחד
ופוסל אחד הטמא מלמעלן והטהור מלמטן
מטמא שנים ופוסל אחד פרש מטמא אחד
ופוסל אחד האוכלין והמשקין המשכב
והמושב והמדף מלמעלן מטמאין שנים י"ש
ופוסלין אחד פרשו מטמאין אחד ופוסלין י"א
אחד והמשכב והמושב מלמטן מטמאין
שנים ופוסלין אחד פרשו מטמאין שנים
ופוסלין אחד האוכלין והמשקין והמדף
מלמטן טהורין: ג מפני שאמרו כל

[illegible] הנדבך [illegible] הטהור [illegible] ופוסל אחד [illegible] הטהור אלא ראשון [illegible] ופוסל אחד: [illegible] כל כלים [illegible] מלמעלן של נדבך

ואצבע הזב מלמטה [illegible] אלא ראשון ומטמאין אחד ופוסלין אחד [illegible] פירשו [illegible] מטמאין ב' ופוסלין אחד המשכב והמושב [illegible] [illegible] הטהור [illegible] המשכב והמושב [illegible] ג מפני [illegible] כל [illegible] המשכב [illegible] כו':

כל

[illegible] **מטמאין** אחד ופוסלין [illegible] טהורים במשכב [illegible] [illegible] של זב מטמא א' ופוסל אחד. [illegible] מטמא ב' ופוסל

[illegible] אחד [illegible] ופוסל אחד [illegible] האוכלים והמשקים [illegible] אלא אחד [illegible] ופוסל אחד [illegible] פירש מטמא אחד [illegible] ג מפני שאמרו כל [illegible] משכב [illegible] מטמא אחד [illegible] אחד [illegible] **פירשו** מטמאין שנים כו' [illegible] בסוף פרק ב':

[illegible]

ג **מפני** שאמרו [illegible] הר"ב [illegible] ולמטן [illegible]

כל הנושא ונישא על גבי משכב טהור חוץ
מן האדם כל הנוש' ונישא על גבי הנבלה
טהור חוץ מן המסיט רבי אליעזר אומר
אף הנושא כל הנושא ונישא על גבי
המת טהור חוץ

אבל המשא כגון אוכלי' ומשקין וצריך שהן למטה משכב
הזב וכיוצא בהן אינו ואינן כנגעין בו הם דברים הנבלי'
כבגדים: כמו על גבי המשכב שאלו למעלה והמשכב
למטה וכמו עליו ואין כבגדים כטהורים: חוץ מן
האדם שהאדם הנושא
המשכב כמגע עצמ' אלא
נגע בו ולא הסיטו שנים
שמשכב הזב עושה באדם
שכן לא כתב אלא הנושא
למעלה ממשכבו של זב
ונישא אדם טהור על האבן
המשכבין הנשא על גבי
משכב כגון אם ישב זב על האבן כמגע משכב
שלמטה מן האבן כך כשיושב הטהור על האבן כמגע
וכגע מן המשכב הטמאים: כל הנושא ע"ג הנבלה
טהור קמיירי כלומר וכל אדם הנושא וכגון ע"ג נבלה
טהור: חוץ מן המסיט דנוגע את הנבלה ולא זו
ממקומו (גם) לא הביאה ממקומה אלא מחיכה על
גביו כגון שלא הגביה והביאה עליו הסו' עד הבא כו':
רבי אליעזר אומר אף הנושא כמ"ש אמרה דס"ף והוא
הנושא כלי אין טמאים את הנבלה טמא אם כנושא
אותה שהנבלה למעלה והוא למטה אבל אם הנבלה
למטה והוא למעלה אפי' מטמא' טהור כלו ואין הלכה
כנגע בה ואין הלכה כרבי אליעזר: חוץ

ול' הר"ב לפי שאמר בהלכה שקודמת לה (סוף ב')
והמשקים וכלי שטף מלמעלן טהורים ואפילו היו עם
משכב הזב אמר הכא זה אמרו כל הנושא כו' ע"כ
וכלומר דודאי דלא מיירי עמה משכב שתחת הזב
עצמו ולפ"ז דלא קמיירי
במשכב אלא אקים עילא
כשעליה: כל הנושא
כו' כתב הר"ב ואיכן נוגעין
אפי' לא הסיטן כיצד
אלא כו' הרע"ב פ"ה
עש"ב ועיין במשנה י' גם
עיין מ"ש במשנה ו': חוץ
מן האדם כתב הר"ב וכן אם נתנו אבן המשכבו ול'
הר"ב והיושב על הכלי אין לומר כגון משום יושב
וכונת כו מכיון למדרס מושכות זה ע"ג זה אפי' ע"ב
אבן מטמא ע"ג ויושב על הכלי אשר ישב עליו הזב
ימצא מקום שהזב יושב ומטמא ישב המשכב וימצא
הרע"ב וכן דקאמר אפי' ע"ג אבן מטמא כתו' ואפילו
ע"ל אבן מטמא דהא מיירי שהאבן מטמא ע"ג המשכב.
ומשכב נ' פ"ק דכלים כמנבי' בגם שקו' לפרק דם
הכלים שהשעיקו על גבי אבן אבן מטמא: כל הנושא
כתב הר"ב באדם קא מיירי דאין לך מטמא בנושא
בכללם אלא אדם כמ"ש הר"ב במשנה ב' פ"ק דכלים:
כל הנושא ונישא ע"ג הנבלה כך הני' כמ"ש והר"ב
טהרים והנישא כמו הנושא הני' בספר ונ"ב פי' כלומר
וכל אדם הנושא ונישא ע"ג הנבלה ואין כוונתו לפרש המשנה שהביאו כמו כיון שפ"ה המשנה כך משמעו' הנושא
עוד דהא כתב דנושא את הנבלה ולא זו כו' טהור עד שיהא בה כל אוסיפנ'כן במקום והנושא הוא דלוי לאינ'
המשנה ול' הר"ב תועתק ע"פירוש הר"ש וגם כתוב כלו' וכל אדם הנושא ונישא ע"ג הנבלה כך הגיה הר"ב בלשון הר"ב לא
שהסיד והרע"ב הביא כ"כ כמו הוא גם מ"ש הכל פירושו דשוק דשמרם אין הכיון אלא כהאדם שלמעלה
והנבלה למטה מהוא אובר דאם הנבלה למעלה מטמא כמשא כלא כו' ועיין עוד ריש בסוף המשנה: חוץ
מן המסיט כתב הר"ב דנושא את הנבלה ולא זו ממקומה גם לא כו' עד שישיבהו וכן לשון הר"ש וכתב דמ"לא
קתני גבי משכב בטי אין מסיטים פי' דמשא בלא מסים וצריך ליתן טעם מ"ש זה מזה שזה בגרוייהו ומכוסא
בקיב כהו ומשא מהום לכאו' דמשא במשכב דאפילו הכונה מטמא בגדים ואלו גבי נבלה מכן בפ"ק דכלים
ומשוכי בגדים בשעת ע"כ: רא"א אף הנושא כתב הר"ב בש"ס אמרו בפרק העור והרוטב (סוף דף קכ"ז)
הר"ש ולפ"נ דהני' הכם וזו דרכונה וכן מפיק הר"ש הכם הכבי' קאי משמא כוסא' ושייכו וזה הנושא הכתב
הר"ב שהביאו המדרס כמה שהבלא וכא וכרלך דנגעו בהם' שמפיק לך בסוף המשנה ח': כל הנושא כמו כאור'
דוקא דהבלא וכ"כ הרע"ב כמ"ש המ"ס: כל הנושא ונישא ע"ג המת טהור פירש הר"ב כגון עליו שמתקי'
כו' וכ"כ הר"ש ולרבותא דאפילו עמים עבה שמאהיל עליו איכו מטמא לפי שאינו עמו אבל טמאה כדפי'
בפרק דלעיל משנה ו' והרע"ב לא פי' בכאן זה כל הנושא ונישא כמו זה ביניהם דבר המאהיל הס' חוץ
והדבר כהלכות ושייכו כמו שכתוב בפרק ה' משנה ט' כהנהגה בר"פ דאהלות

חוץ מ׳ המאהיל ואדם בזמן שה״א מסיט: ח מקצת טמא על הטהור ומקצת טהור על הטמא חבורי טמא על הטהור וחבורי טהור על הטמא טמא רבי שמעון אומ׳ מקצת טמא על הטהור טמא ומקצת טהור על הטמא טהור: ה הטמא על מקצת המשכב והטהור על מקצת המשכב טמא מקצת טמא על המשכב ומקצת טהור על המשכב טהור נמצאת טמאה נכנסת לו ויוצאת מגבו כמיעוטו ס״א °וכן ככר של תרומה שהוא נתון על גבי משכב והנייר בנתיים

בין

[illegible] דלעיל טומאה בוקעת [illegible] רבינו [illegible] אלא [illegible]: **חוץ** [illegible] הכלי' שאדם היסט כיון שהוא מאהיל על האדם והאדם נושא הסט' האדם ממעט טומאת אהל כמו שכתבתי ריש פרק ג' דאהלות: **ואדם בזמן** שהוא מסיט כתב הר״ב אבל [illegible] כאן [illegible] וכ״כ הר״ש אלא פירש [illegible] [illegible] דליכא לאקרויי כמו [illegible] [illegible] כל דטומאה [illegible] לא לאקרויי אלא בק״ו [illegible] [illegible] [illegible] דין [illegible] [illegible] אלא [illegible] [illegible] ר״ש [illegible] [illegible] [illegible] אע״ג [illegible] ולא יאהיל [illegible] אלא [illegible]: **ד מקצת** טמא על הטהור כתב הר״ב דלא נפיק [illegible] רובו וכו׳ וכ״כ הרמב״ם [illegible] לעיל [illegible]: **ה הטמא** על מקצ׳ המשכב פירש הר״ב רובו של הטמא כו׳ דלא מייתי [illegible] על מיעוט משכב ולאו [illegible] על הכלי אשר הוא יושב עליו על מקצתו המשכב: **ו הטהור** על מקצת המשכב פירש הר״ב [illegible] על הטהור כו׳ [illegible] אשר ישב על משכב [illegible] על המשכב הוא [illegible] הוא עד שיהא רובו עליו [illegible] על משכב [illegible]: לא [illegible]: °**נמצאת** טומאה נכנסת כו׳ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ולא ידענא [illegible]: **והנייר** בנתיים עיין מה שכתבתי לקמן משנה ו׳:

חוץ מן המאהיל. שלא אמר [illegible] היסט והסט ולא יאהיל כגון כלים שהאהיל הזב [illegible] ואוכלין ומשקין וכלים [illegible] קודם [illegible] [illegible] [illegible] לענין קודם והכלי׳ [illegible] [illegible] שהאהיל הזב על הכלים והכלים על הזב [illegible] [illegible] והטהור: **ואדם בזמן שהוא** מסיט כיון [illegible] את הזב [illegible] [illegible] [illegible] אין [illegible] אין כאן היסט הטהור: **ד מקצת** טמא על הטהור אפילו [illegible] רובו על הטהור או [illegible] של טהור על הזב או [illegible] טמא כגון [illegible] והיו כל אלו [illegible] אע״ג דליכא אלא מיעוט הטמא על הטהור או מיעוט הטהור על הטמא [illegible] דלא [illegible] רובו [illegible] אלא על המשכב ולא על האדם: **ומקצת** טהור על הטמא טהור דבעינן [illegible] רובו ואין הלכה כר״ש: **ה הטמא על מקצת המשכב** רובו של טמא על מיעוטו של משכב כטמא המשכב וכן רובו של טהור על מיעוטו של המשכב [illegible] ולא [illegible] על מיעוט המשכב [illegible] דטהור [illegible] דטמא יושב עליו [illegible] על המשכב [illegible] [illegible] כדקתני סיפא נמצאת [illegible] נכנסת לו ויוצאה ממנו [illegible]: מקצת הטמא על המשכב כיון דמיעוטו של הטמא [illegible] על המשכב טהור [illegible] עד שיהא עליו רובו של [illegible]: ומקצת טהור על המשכב [illegible] או מקצת [illegible] על כל המשכב [illegible] עליו רובו של טהור: **וכן ככר של תרומה** [illegible] דלעיל קאי דתנן כל [illegible] על גבי המשכב טהור ואפילו אוכלין של תרומה [illegible] על גבי משכב נמי [illegible] דבר [illegible] אפילו הוא רק [illegible] וכיוצא בו [illegible] מקבלין טומאה

מן המשכב

דאין

בין מלמעלן בין מלמטן טהור וכן באוכלין המנגעת טהור רבי שמעון מטמא בזו: ב הנוגע בזב ובזבה ובנדה וביולדת ובמצורע במשכב ומושב מטמא שנים ופוסל אחד פרש

דאין משמש אחרים ולא מקבל טומאה בהיסט אלא דבר שיש בו רוח חיים: ורבי שמעון מטמא בזו. הואיל ומקיימא הכא מגע בהיסט אפילו דבר שאין בו רוח חיים. ואין הלכה כרבי שמעון: ב הנוגע בזב ובזבה וכו'. כל הני הוו מגען לטמאן דעושו אדם לטמא בגדים. הילכך הנוגע בהן הוא מטמא כל זמן שלא פירשו מאחר דמטמאין בגדים ולכך הנוגע עושה ב' וכ' ופוסל שלישי בתרומה:

פירש

בין מלמעלן בין מלמטן טהור לפי שר"ב דאינו משמש' אחרים ולא מקבל טומאה בהיסט אלא דבר שיש בו רוח חיים וכן הם דברי הר"ם ולהמפרש צ"ל הכי פירשה כן לפי דקתני כרים מקני' ב' וכל הכנ"ב היסט עליו טהור וכתים הם בסמו אצל הר"ב דלא השמיט הם לפרושי הכי ודאי דבהכי כקשים ולא צ"ל לפרש אלא כקשיא דבתוספ' קיימין וכן פירש הרמב"ם ז"ל עוד ודאיכו כי אפילו אוכלים של תרומה לא יטמא בהיסטן ע"ג משכב ואפילו היה שאינן כיבסם דק כיוצר על עיקר הבקדם והוא אמרו כל הנושא וכיוצא ע"ג משכב אסור מיזן אחרים ע"כ ואלא עוסק בזה. ור"ם שם משכב לאחר הכא לאו דכל הנושא וכיוצא ע"ג משכב ואפילו לא הפסיק כיבסם אלא כייר דהייני בגד דהכא היא והכא וכן הם הם המשכב אם בגד או אם האוכלים והמשקים הרי אלו מסורין לכל לא בתוכן בפי' שאמר אלא דריבה באלמא כתב ולא מן המשכב הוא וכן הכ"מ כיאר דמתניתין בלבד ובהם הוא דביון דאינו מטמא כמשא אינו מטמא בהיסט ע"כ ולכך נ"ל דהר"ב לא רק לפרש על המשכב מטמא דעתים ולא ה"ל ללמוד מן הר"ם דהר"ם אלא דכן הוא מה' גם כן במשכב ב' דמיירי בהיסט כדכתבי' ובמקר סדין. דבעינן דבר שיש בו רוח חיים בין למטה פי' לקבל טומאה ע"פ כהמטמאים והוא אותו הזב לטמא בין הוא מטמא ואתי למטה לאלמעלא וכו' ומשמו הם ר' אבא לקבל טומאה עליונו שלמעלה צריך שיהא בו רוח חיים ול"כ כי קתני במקני' ב' נגע משכב חוץ מן האדם הי מיירי' בהיסט בהמה הר"ם נ"ל דלא קאי אהיסט אלא אמגע ועל קשיא אלא דמתני' ב' הר"ם דלע"ל דבין כרת הוא בין כרעו הן האלים וכן בכללם ועם דפירקי' ואין כרתם לומר הסברא ה לחלק בין היסט להיסט ודהיסט דהכא מסייע ומזין באלמא כלא הכרעה ולפיכך כו' בהכרעה דיקא דהוי כמשא עם שאין לפרש כרתם כן לע"ל נבי כללא ועם גם במתני' במסכת ב' פרק קמא דכלים כגם הרמב"ם דהיסט דהכרעה הוא משא ודאי דהם דבעינן לרבוי היינו הכרע באלמא ולפיכך כרתם בעיני דתוספתא מטמא בעמיק הר"ם לומר דאין מטמא ומקבלא בהיסט אלא דבר שיש בו רוח חיים דהא דרבי אליעזר היא דאלי' במתני' ז' רק אמר אף הנושא דפירש הר"ב והוא הנושא וקאמר דהר"ם שאינו נושא אין בהם אבל הר"ם לא פירשה כן משום שהוא גם כן אינו אמרה לדרבי אליעזר דלקמן כמו שפירש הר"ב אלא דאף הכיסא מחם קאמר וכל הכן מהם והוא היכא דאותו בו' דלא באלכתא דקתני כלים הכונתי' בזב כו' מטמאין שנים ופוסלין אחד בהדיא אמרה הר"ב במסכת ז' דכלים הנוגעים אינן מטמאין אלא אחד ועוד קשה על הר"ם כמו כן דכתב דלא כהלכתא והכי הארכתי בזה לעדי הפי' כיונת שסובר שכל יש אותה שצריך צריכין אנו לאוקמי בעיקר הדין דמכריך הר"ב היכא בורים חיים לאחים דהא לא אשכחן הכי במתני' ה"נ דה' דלעיל וכן בכללא ועם דפירקין ודהתוספתא אין להכריע לפי שאפשר לומר דרבי אליעזר ה' דלקמן מתניתין ז' לפי פירש הר"ב כדרבי אליעזר ולפיכך דברי הר"ב אלבד דלא צריך כתב בכאן הפי' מטמא דעתים כו' אלא גם הדין בעצמו דלא כהלכתא יע"ש: ו ובמצורע עיין במסכת ז' וכתב הר"ב ומצורע ויולד' כתקא לן מלזכר ולנקבה לזכר לרבות את המצורע ולנקבה לרבות את היולדת וכן כתב הרמב"ם ושני איתא בתורת כהנים אבל במסכ' נ' פרק ד' דברים פי' הר"ב לזכר לרבות מצורע למעיינותיו ולנקבה לרבות מצורעת לדעת ושני איתא התם בת"כ ולא קשיא דהאל בכלל הפסוק ואם תאמר ויולדת מאי איצטריך לרבות יש לומר ללידה יביאנה: מטמא שנים וכו' כתבנו אצל לא במסה כדתנן כרים ועירקין ושאר מקום שהוא נושא את המשכב עליו אלא יהא את הקדם כדתנן כרים פרק ג' דמנינא ומה שכתב הר"ב דהיינו את הטומאה עיין כריש הפרק:

ומער

פרש מטמא אחד ופוסל אחד אחד הנוגע ואחד המסיט ואחד הנושא ואחד הנישא:

ז הנוגע בזובו של זב ובנדרוקו בשכבת זרעו ובמימי רגליו ובדם הנדה מטמא שני' ופוסל אחד פרש מטמא אחד ופוסל אחד אחד הנוגע ואחד המסיט רבי אליעזר אומר אף הנושא:

ח הנושא את המרכב והנושא עליו והמסיטו מטמא ב' ופוסל אחד פרש מטמא אחד ופוסל אחד הנושא את הנביל' ואת מי חטאת שיש בהם כדי הזיה מטמ' ב' ופוסל אחד פרש מטמא אחד ופוסל אחד:

ט האוכל מנבלת עוף טהור והיא בבית הבליעה מטמא שנים ופוסל אחד הכנים

פירש מטמאיו אינו אלא ראשון לטומאה ומטמא אחד את השני ופוסל שלישי בתרומה: ואחד המסיט ואחד הנושא ואע"פ שאינו נוגע בזב הכא ובדם כדפי' לעיל דכתיב זאת תורת הזב וגו' והדוה בנדתה והזב את זובו [illegible] לזכר ולנקבה לזכר לרבות את המצורע ולנקבה לרבות את היולדת: ואחד המסיט כשהזב מסיטו ממקומו אע"פ שאינו לא נוגע ולא נושא: (ו) רבי אליעזר אומר אף הנושא. וזהו הנושא קאמר כלומר [illegible] אלא ע"כ נושא [illegible] לטמא ואין הלכה כר"א: ח הנושא את המרכב. בנושא את המרכב כתיב יכבס בגדיו ולא בנוגע ואין נוגע אלא ראשון לטומאה: הנושא את הנבלה כו' מטמא שנים [illegible] אלא מה"ש [illegible] כדפרישית לעיל ונוגע בהו בכלים אבל בשעת היסטה כיון דלא מטמא בגדים אינו מטמא שנים ופוסל אחד דאינו אלא ראשון לטומאה ומטמא אחד ופוסל אחד: ומי חטאת שיש בהן כדי הזיה מטמאין בגדים בנושא אבל לא בנוגע: ט והיא בבית הבליעה כל זמן שהיא בבית הבליעה מטמא בגדים וכיון דמטמא בגדים מטמא ב' ופוסל אחד: הכנים

ואחד שנים כלומר שאינו נושא ונישא ולענין כולהו לבד המנורה והמשכב והמושב איירי כי [illegible] שנים לטמא בין המטמא שנים לטהור אבל בתורת המשכב והמושב לפרושי הכי (דהא כתב הר"ב בפרק ד' משנה ה') דכל מושבים שנים טהורים חוץ משל זב (ומושב וכל דרך ישיבה כמו שכתב הר"ב בפרק ה' [illegible] דף ס"ג) וכן כתב הר"ב וכו' בפרק ו' דטהרות דף [illegible] כתבו דלא קאי המנורה אלא [illegible] ס"ס למשכב ומושב אלא לשוני' דהתם במנורה לחוד איירי ועיין לקמן משנה ט': **ואחד** הנושא ואמר הנישא כלומר ואפילו אינו שנים עם [illegible] כן בכללם ואף דתנן ב' דבעינן דוקא [illegible] כדפירש הר"ב ועיין עוד לקמן: ז **ואחד** המסיט ולא קתני נושא ונישא דהכא אינו מטמא כשהוא אלא אם כן היה נג' נשא כן [illegible] שכתב הר"ב בכללם [illegible] ומשכב ומושב כתב הר"ב במשכב ומושב פרק קמא דכלים דכל הכי [illegible] שהן משכב ומושב אלא [illegible] אלא [illegible] וכיון דלענין אינן מטמאין אלא אם כן [illegible] לעיקר [illegible] אינו [illegible] ולאו דוקא אבן אלא אפילו [illegible] שאינו נוגע [illegible] וכדלעיל [illegible] אלא כהם אבן [illegible] דאיכא אמרינן אבן [illegible] אלא לא [illegible] בשעה אחד ולא זו ולא [illegible] [illegible] ליכא לאוקים דוקא וכלאו הכי לא [illegible] דלא קתני נושא ונישא [illegible] בלא היסט [illegible] אבל [illegible] דלא צריך לעיל [illegible] דלא קתני [illegible] ואמר [illegible] דלעיל [illegible] [illegible]: ר"א אף הנושא כתב הר"ב [illegible] וכן פירש הרמב"ם [illegible] אבל בזב [illegible] אבל הר"ב כתב דדוקא [illegible] אבל בכלל אין [illegible] אלא [illegible] אלא כלא [illegible] דאין [illegible] דאינו לא [illegible] ולפיכך לדידיה אף בלא היסט מטמאין:

ח **והמסיטו** הכא ודאי פירושו שהזב מסיט לעיל [illegible] הכי קתני [illegible] ולא קתני [illegible] [illegible] בין [illegible] לטהור ובמרכב [illegible] כן כמו שכתבתי לעיל במשכב: מי חטאת שיש בהן כדי הזיה כתב הר"ב מטמאין בגדים במשא כדתנן במשנה ב' פרק קמא דכלים ועיין מה שכתוב [illegible]:

הכניס ראשו לאויר התנור. אע"ג דקיי"ל בנבלת העוף עם בית הבליעה של האוכל הכל כאויר התנור אפילו הכי הזב דמטמא הכלים לא מטמא התנור. דכל המטמאים בגדים אין מטמאים אדם וכלי חרס ומקום בליעת העוף לא מיטמא דאין לה טומאה אלא לאחר הכניס שבליעה: חקיקה או בלעה הייכי אירה דאתידה לכהן אין לה טומאה וכשהיא לתוך פיו אין לה טומאה דלא אוכל בה"כ אכילה בבית הבליעה: י. ובנבילה ובמרכב כל הני בשעה בלבד מטמאין בגדים ולא בשעת הילכך אינו שנוג' כשנגע בה אלא הי' ש כי אלא דמוקי מטמא אחד ופוסל אחד: כל הנוגע כגון אוכלין וכלים דאפילו בזמן שאדם הנוגע בהן מטמא שנים ופוסל אחד כלים הנוגעים בהן מטמאים אחד ופוסלים אחד ואפילו בשעת מגען:

מן

הכניס ראשו לאויר התנור. טהור התנור חקיקה או בלעה מטמא אח' ופוסל אח' וכשהוא בתוך פיו עד שיבלענה טהור: י הנוגע בשרץ ובשכבת זרע וטמא מת ומצורע בימי ספרו וכמי חטאת שאין בהם כדי הזייה ובנבלה ובמרכב מטמא אחד ופוסל אחד זה הכלל כל הנוגע באחד מכל אבות הטומאות שבתורה מטמא א' ופוסל א'

חוץ

ט הכניס ראשו לאויר התנור טהור ואשר התנור והר"ב הטעם ואמר. וכן פי' הר"ש ונ"י ל"נ בכ"מ הכל הרמב"ם הפסיק כגי' ספר ועיקר דהכניס ראשו לאויר התנור הטור הזה שהבלעה בפיו ומדין לה בלעה וקמ"ל דלא קיימא הבליעתה דכ' שכשמרע וכככשו ומקבלה ל"נ כמיך. אויר התנור עליו כעו בלועה והא דקתני ואפר התנור מיירי בהשיא בלועה וכדפירש הר"ב: טהור. התנור לאו הר"ב דכל המטמאי' בגדי' אין מטמאין אדם וכלי חרס וכן לשון הר"ש וכלומר דכל אלו דאמרן דמטמאים הני' משום בגדים כל אלו אינם מטמאים אדם וכלי חרס. וכתבה כלשון הזה בה"מ פ' הנוזל קשה דף כ"ה כול' אויר לאו לגבי טומאה קיימי אויר ברים שלא מבילות וכו' לא ידעי: חקיקה הוגבלעה לשון הר"ב הייב אי' וכן לשון הר"ש וכו' מייני חרס דקתני לגבי איפך ולשון הרמב"ם בפי"ו הם' אבות הטומאה ואחר שבלעה הרי זה אינה מטמאה וכו' הר"ב דלא יאכל בה"כ כו' עיין ע"ש גרים שהיום : י ובמי חטאת שאין בהן כדי הזיה דאלים בהן כדי הזיה אף הנוגע בשהטמא בגדים לפי אלי שאמר שיגע בהם שלא ימים אוכן והרי הוא מטמא שנים ופוסל אחד כך פסק הרמב"ם בפ"ו מהלכות אבות הטומאות וה"א ולעיל דקתני הנוגע בו מטמא שהם בהן כדי הזיה פירש הר"ב לפי שאין מטמאים בגדים בשעת לא קיים שהדין עמו כדתנן במסכת ב' פ"ק דכלים ומטמאי בגדים בשעת וה"ם ותקשה לפסק הרמב"ם הכר הרבים בזו שכ"ו ופירש דמגע הזוכים אבל בו מטמאים עדין הם ט' וכתב הר"י קורקוס דכ"ם לאו אין קרושי' כנליד דליכא הם הכ"ב ומשום דלא פסיקא לאי חטאת שיש בהן כדי הזייה מטמאו בשעת שהם הם קרושי' לא ימטמאו הלכך קתני לעיל הנוגע דעלמא הם קא הוי וכתב הר"י קורקוס פירש דהרמב"ם ודל לפרש דלא בעו שמונר הר"ש בה. וקא בפסוק ומזה מי הנדה וגו': כל הנוגע כתב הר"ב כגון אוכלים וכלים כו' וכן פירש הר"ש ואין הלשון משמע כן דהכי הל"ל כדי"ש באדם אבל אוכלים כלים הנוגעים באחד מכל אבות וכו' והרמב"ם פירש זה הכלל כל הנוגע באבות הם הטומא ר"ל באחד מאבות הטומאות כי אחר שמטמא א' ופוסל אחד בשעת מגעו כבר קדם עניינם ושאמר ואין הם וזולתן אבל יש אבות הטומאות שלא עמה כאן ולכונת בפירושה לאחר שזה שאמר אבות הטומאות ל"ב אבות אלו אין השרץ ושכבת זרע וטמא מת ומצורע ומי חטאת ונבלה ומרכב וכלים שנגעו באדם שנטמא בגע וכלים שנטמאו בגע וכלים שנגעו בכלים שנטמאו בגע ואדם שנגע בכלים שנטמאו בגע (וכל שכן שנגעו באדם שנגע בכלים שנטמאו בגע) והפסל והקבר ועצם כשעורה ורביעית דם ואהל ואבן המנוגעת ומי' רים שפטרים והמגע שמטמא זב וזבה ונדה ויולדת ומרכב משכב וכזית נבלה ודם מטמא ורוק הזב ומימי רגליו וזובו של זב ושכבת זרעו ומצורע בימי ספרו ומצורע בימי חלוטו ובית המנוגע (וכגל המנוגע) ע"כ ל' בפירוש ושכתב הכם ל"נ הם לא שהשיב שהכרתים לאחר שעה שהם הני אוכלים פרים ושעירים וכתב עוד בפירוש ואתם אמרו מן האדם ר"ל מגע לפי שעה הוא באחר אבות הטומאות והנוגע מטמא ב' ופוסל א' והוא לא נכרו בכלל אלו האבות שאין מטמא ב' ופוסלים א' ועל כן סובה בכאן ע"כ וזוקפה לו הסרי אורך פרה ופרים ואולם מעיר שמטאין בגדים כמו שהביא:

חוץ מן האדם. פירש מטמא אחד ופוסל אחד: יא בעל קרי כמגע שרץ ובועל נדה כטמא מת אלא שחמור ממנו בועל נדה שהוא מטמא משכב ומושב טומאה קלה לטמא אוכלין ומשקין: יב אלו פוסלין את התרומה האוכל אוכל ראשון והאוכל אוכל שני

חוץ מן האדם ליה תנן דלא כר' בין לו כהא דמשמע ב' ופוסל אחד כי הכי דאמרן לעיל: פירש אפילו פירש בכלהו מטמא לחד ופוסל אחד דכיון דפירש היינו הלא ראשון: יא בעל קרי כמגע שרץ הוה אב הט' כשרץ ראשון לטומאה כך בעל קרי ראשון לא עם' יום עלמו הוא לטומאה הכונה כהכנה ורע: ובועל נדה כטמא מת הוא אב הטומאה וטמא טומאת ז': הוא מטמא משכב ומושב ואם נגעו כ"ם הוא אב אליבו מטמא משכב ומושב לא טומאה קלה ולא טומאה חמורה דכתיב וכל הכלי אשר ישב עליו הזב ולא טמא מת: יב אלו פוסלים את התרומה מדרבנן וכלהו מי"ח דבר שגזרו ביום חוץ מטבול יום דאורייתא הוא: האוכל אוכל ראשון אמר לא אלה או הכי לטמאה גזרה מיהא כיון הכי לטומאה ופוסל את התרומה כמגעו שהכי פוסל בתרומה:

והשותה

שהרי כן תשנה בג' פ"ק דפרה ועוד בספ"ד. ולא כתבו בכלן עם המטמאין שנים ופוסלים אחד ומן זה הכלל שוכה דאין מטמאין לא אחד ופוסלים אחד ואמר דאס"ב דהכי הוא ולא תמהו הוא (סותר) הכלל אמר אמר ר' יהושע לפני הוא (כמר) ואמר כל המטמא בגדים במגע מגעו ולא אמר כל המטמא בגדים בגדיה ולא לא במגע יטמאו בגדים הכל כהמתעסק הסק מ'ומר וכבן זה עכ"ל ועמעם בעלם לא בבירה מפקקה המ'עה מעמה הכ"ת בהם' ותשלכו אבות הטומאות דמיפק"ל להם' שיטמאו בגדים ולא יטמאו אוכלים אלא להיות שני הרע"ב שכתב הוקשה לו זה ונתכו' לא הזיר דכללא דר"ל לא איתא אלא לטמאים במגע בגידה: יא בעל קרי כמגע שרץ פירש הר"ב כמה שהוא כשרץ ראשון לטומאה כו' וכ"פ הרע"ב ולפי"ז דבר השהיכן לא הרלא קתני כרים כלים כשרי אבות הטומאות כמ"ש הר"ב רגילות שמשביות לאשמו' בקבור עם הכא כבר כשלים כמ"ש כרים ברכות וכ"ש הכא דלא שמעינן אלא מכללא ומ"ש הר"ב וטומאתו הוא לבועל כגון ושם ס רטומאה כונה בה לא כתיב כבנדים לוהכי קליה ליה בבועל כשרץ אבל כמ"ש פ"ו דממים דק מה להטומאה לא בריכא דהאי טומאת ערב כתיב ביה והאי טומאת ערב כתיב ביה אלא עם מגע שרץ מטמא באוכם (אם כם לעליו פרק עם) אף בעל קרי מטמא באוכם (ועיין לעיל כמ"ב משנה כ') וכר"ם ע"יי לם: ובועל נדה כמטמא מת פי' הר"ב אבי אב הטומאה ומטמא טומאת ז' אבל הר"ם כתב מטמא דמ"ש דמטמא דהא עלמא דמטים' הוא דהאי טומאת ז' כתיב ביה והאי טומאת ז' כתיב ביה אלא למתכוונה אינ' דהר"ם ואי בדקם עליו כתיב דמשלם חוץ לאחי משכב כהדם קאלין דהוי כמת ואין משלם אלא חוץ למשכב אמת אבל בבעל קרי כמגע שרץ ליכא למימר הכי דבעל קרי משלם חוץ לכ' משכב ושרץ הרי במשכב ג"ם אבל כמ"ק דאיתא דף ו' לטומאה בשרים כתיב בהו הכי טומאת ז' והאי טומאת ז' ומהני היכא איצטריכא ליה אלא שחמור ממנו בועל נדה וה"ם דרש"י לפוסי הכי בבשים ע"כ: אלא שחמור ממנו בועל נדה שהוא מטמא משכב ומושב כו' כתבו תוס' ריש פ"ק דף ו' וה"ק איתא לי דמטמא את כלי מאור שבועל נדה מטמא אותו בה"ז ומטמא כלי שמכום למטעם אב הטומאה כיוצא בו בדמכן כרים עם אפילו בגדים כמו אדם כגון וכלים נלרם מפלים טומאה ז' וכו' ומטמא בהימה דכרייתא הכי כתיב כי לאבי קוייל דמטמא את שבועל נדה ע"כ ובעלמא מיירי דעבי' היא ולא מכי"ב כלל בהימה: שהוא מטמא משכב ומושב טומאה כמשנה ג' פ"ק דכלים: יב אלו פוסלים את התרומה פירש הר"ב מדרבנן וכולהו מי"ח דבר שגזרו הר"ב בפ"ק דשבת והם שארכתי ג"כ ורלית' שרשב"ם דקדק בכאן לפרש כלים שנטמאו במשקין שמטמאו שניים וכ"כ גם כן בשבת וכתב עם' אבות הטומאות ולפי זה לא קא עם שכתבתי הם במשכב שהם לקרן דלא גזרו באוכלים שיטמאו במשקים ממש שמשקה דזב וזבה עשוים דא"ב שהן מיטמאין להיות ראשון והרי הבא שורה דף כלים שגזרו שלא משקה דזב וזבה לבהן אלא שניים וכדעת מה שכתבתי' עכשיו אלו פוסלים שלא כך הכרי בי עשוים ומריכנא דגבי כלים לא עני לשכחו אלא קר שמשו דשמים שהוא רוב וזבה שאין משקה שרץ שמשא כלים עדשון אבל באוכלים אפילו שמש פרק עני לגזור:

ונסה

את: התרומה עיין מ"ש בס' ו' מ"ג דפרה:

והשותה משקים טמאין כשהם ב"ה הכי לטומאה ופוסל את התרומה ומטמא דגזור רבנן להכי דומיין לאכיל אוכלים טמאים וה"ל משקין דתרומה כשותים כעוד שאוכלים טמאים בפיו ופסול להו וכן כו' ומכין לשתי משקין טמאין הוי אוכלים דתרומה כאוכלי' כאילו בפיו ופסול להו : והבא ראשו ורובו לאחר שטבל בו ביום במים שאובין לפי שהיו טובלים במי מערות סרוחים והיו נותנין עליהן אח"כ מים שאובין להעביר סרחון המים התחילו ועשאו' קבע לומר לא אלו המטהרים אלא הם שאובים המטהרים עמדו וגזרו עליהם שיהא דלעג אתו לכם לי תורת מקוה והכלי' במשוכי' וכדי לקיים גזרה זו להעמידה היטב וגזרו על הטהור בעיר שנפלו על ראשו ג' לוגין מים שאובים שיהיה פוסל את התרומה עד שיטבול: והספר כל כתבי הקדש פוסלים את התרומה גזרה לפי שהיו מצניעים אוכלי' דתרומה אצל ס"ת אמרי הא קדש והא קדש כיון דחזו דקא אתו ספרים לידי הפסד שהעכברים המצויין אצל האוכלים היו מפסידים את הספרים גזרו על כתבי הקודש וכתובים שיהיו פוסלים את התרומה : וטבול יום פוסל את התרומה מן התורה עד שיעריב שמשו ואכי' עלה דבר שנזרע בו ביום. והאוכלים שנטמאו במשקים שהם גזרו על משקים שנטמאו בידי לטומאה לטומאת אוכלים ויטמאו את האוכלים גזרה אטו משקין שבאין מטמאת שרץ שהם טמאים מדאורייתא ולמה לא גזרו על האוכלים כשיו לגזור אוכלים גזרה אטו אוכלים שנטמאו מטמאת שרץ לפי שהאוכלים מן הבריכי' שבשר ואין מקבלין טומאה אלא על ידי כ"ט טמאים שבל משקין מן עלמא לקבל טומאה ואינן צריכין הכשר ומיקן וטומאתן יותר מצויה : והכלים שנטמאו במשקין דמדאורייתא אינן כשנטמאו משקים בשרץ אין מטמאין כלים דאין אדם וכלים מקבלין טומאה אלא מאב הטומאה ורבנן גזרו שיטמאו משקין הטמאים טמא ידים משום הכי אם היטמאו כלים נגזרו משום משקה זב וזבה דבין כך ובין כך הן אב הטומאה ומטמאין כלים מדאורייתא :

°והבא ראשו ורובו בשאובים טובלים כו'. כתב הר"ב וגזרו לקיים כו' שום יפה וגזרו על הטהור וכו' שנפלו וכו' ג' לוגים וכו' ומסתבר דבא ראשו כו' בהי' כג' לוגין היה כיון דהא בהא תליא וכן מוכח לשון הרמב"ם בפ"ט מש"ט ובפירוש כתב שכן הלכה ד' הוא ג' לוגים שנפלו עליו או שבא בהן כו' ולמ"ל בפ"ק דעדיות משנה ג' כתבתי בשם הרמב"ם דנראה בס"ם וכתבו ע"ב ג' לוגים וכו' וע"ש: °וטהור שנפלו על ראשו ועל רובו והר"ב השמיט ראשו וכו' ועמש"כ בפ"ק דשבת ולא ידעתי למה והשמיט כן בשתי מקומות לא השמיט: °שלשה לוגין טעמא כתבתי בפ"ק דעדיות משנה ג': °והספר והידים עיין במשנה ה' פ"ג דידים: °וטבול יום כתב הר"ב פוסל את התרומה מן התורה דכתיב ובא השמש וטהר ה"ה פ"ק דשבת דק"ל ועיין במשנה ג' פ"ד דנגעי' ובמשנה ד' פי"א דפרה : (סליקא לה מסכת זבים)

סידר הרמב"ם טבול יום כאן אחר מסכת זבים ואת קורא טוב ואחר כך נגעים כתבו הרמב"ם וטעם טבול יום הנ"ל בגלי' קריין דטבים ועקבא טורא טוכים :

פרק א א המכניס חלות וכו' ב"ש כו'. כתב

שני והשותה משקין טמאין והבא ראשו ורובו במים שאובין טהור שנפלו על ראשו ועל רובו שלשה לוגין מים שאובין והספר והידים וטבול יום והאוכלים והכלים שנטמאו במשקים :

נשלמה מסכת זבים

מסכת טבול יום

פרק א

המכנים חלות על מנת להפריש ונשכו ב"ש אומ' חבור בטבול יום וב"ה אומרים אינו חבור מקרצות

נשלמה מסכת זבים

המכנים חלות שהפרישן מן העיסה ונתן אחת אצל חברתה זו על זו ודעתו היה לעשותן להפרידן זו מזו: ונשכו שנדבקו כל כך עד שהכתה להפרידן כשהיו נוגעות זו בזו כלומר שכולם עשויה עיסה אחת ואין חלה אחת עולה עם חברתה : ב"ש חבור בטבול יום ואם נגע טבול יום באחת מהן נפסלו כולן חוץ מן גוף אחד דטבול יום אינו פוסל אלא דין תרומה אם לא יבא שם ש"ם כו' חבור כיון דדעתו להפרידן ואותה שנגע בה טבול יום פסולה והשאר טהור : (סדרום) מש א . מקרצות